

ІНТЕРНАТУРА, ЯК ЛАНКА БЕЗПЕРЕРВНОГО ПРОЦЕСУ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗНАНЬ І УМІНЬ ЛІКАРЯ-ПЕДІАТРА

**Сміян О.І., Романюк О.К., Бинда Т.П.
Медичний інститут Сум ДУ
Кафедра педіатрії післядипломної освіти**

Одним із важливих завдань кафедри педіатрії післядипломної освіти є покращення фахової підготовки інтернів-педіатрів, їх здатності до самостійної лікарської діяльності.

На початках навчання у лікарів-інтернів виникають труднощі з обґрунтуванням та формуванням попереднього, основного діагнозів, складання плану обстеження, у підборі індивідуальної схеми лікування, реабілітації хворих. Складнощі іншого характеру пов'язані зі спілкуванням з хворими дітьми або їх батьками, у налагодженні з ними продуктивного діалогу. Зрозуміло, що молоді лікарі чогось не знають, відчувають страх і непевність у тому, як правильно відповісти хворому або його батькам на деякі з їхніх питань. Все це породжує невпевненість у своїх силах, викликає сумнів у можливості індивідуально реалізувати свої здібності. У цих випадках допомагає сприятливий психологічний клімат на кафедрі і у відділеннях.

З іншого боку, необхідна стимуляція мотивації до ведення хворих, ретельного аналізу клінічної ситуації. У процесі обговорення конкретних питань з викладачами, лікарями-ординаторами, зі своїми колегами лікарями-інтернами напрацьовується досвід лікаря-практика. Ми вважаємо дуже важливим питання підвищення відповідальності інтернів за свою роботу. За нашим досвідом у процесі організації практичної підготовки лікарів - інтернів ефективним є вимога конспектування цікавих клінічних випадків, літературних джерел інформації, конференцій, підготовка та виступи з інформацією про лікарські препарати або про нові досягнення в медицині, нові можливості лабораторної діагностики, інструментальних і функціональних методів обстеження. Ми зобов'язуємо інтернів вести рецептурний блокнот, де повинні бути відображені відомості про препарати (назва, форма випуску, дози, механізм дії, побічні явища та ін.). Це дозволяє молодим лікарям не просто знайомитися з лікарськими препаратами, але і підбирати їх для кожного хворого в конкретній ситуації.

Особливої уваги в проблемі активізації лікарів-інтернів у роботі з хворими заслуговує проведення клінічних розборів. У процесі підготовки до клінічного розбору хворого лікарю - інтерну доводиться знайомитися із історією проблеми, з сучасною літературою та електронними джерелами інформації з даного питання міркувати, радитися, психологічно готуватися до обговорення у великій аудиторії. Це розвиває клінічно теоретичне і практичне мислення, розширяє горизонти знання, розуміння хворого, спонукає лікарів-інтернів до більш повного пояснення причин захворювання, розкриття їх природи, постанову клінічного діагнозу та проведення диференційованого лікування, виходячи із сучасних даних фармакотерапії, клінічної фармакології, імунології, генетики. Такий підхід змушує брати активну участь у лікувально-діагностичному процесі.

Використання методів активізації діяльності лікарів-інтернів – важливий принцип навчання на післядипломному рівні.